

Keresztelő János születésének előtörténete.

Ez az előtörténet szerves részét képezi az első fejezetnek. Nem érdemes külön kezelni, mivel arra szánja az írója, hogy bizonyítsa vele, hogy az Úr milyen nagyszerűen készíti elő a Messiás eljövételét. A felkínált csodák sorozata, mint a „*meddő asszonynak gyereke születik, megnémulsz, mert kételkedtéél bennem*” - ezzel is súlyt akar adni a történetnek. Mert Istennek semmi sem lehetetlen.

Sok mindent örököltünk ebből a mitologikus gondolkodásból. A mi életünket is átjárhatja számtalan esetlegesség, de a régen élt emberekét még keményebben átjárta. A meddőséget szörnyű büntetésnek, bűnhődésnek, megbélyegzettként élték meg. Mint az Isten *büntetettjei*, másodrendűként éltek a falujukban.

Van-e a tudatnak olyan zuga, ami igényli a büntető Istent?

Az ember ilyen. Amiben hiányos a tudása, azt kiegészíti azzal, amije van. Az ókori ember például mitológiával. Ha megfélelően motiváljuk az isteneket, akkor kedvezően alakítják az életünket. Például ebben a fejezetben fantasztikus hálaadások vannak.

Lélektanilag az egyik legfontosabb éltető eleme az életünknek a megnyilvánuló hála érzete, jelzése, viszontjelzése.

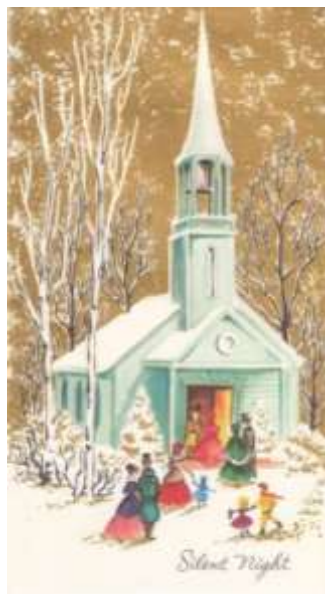
Szerinted van-e különbség a spontán hálaérzet és a liturgikus hálaérzet között?

Ujvári Józsi (Érd)

Gondolatok a Bírak könyve 3, 2-7, valamint Lukács evangéliuma 1, 5-25 alapján:

A Bírak könyve fenti szakasza Sámson születéséről, ill. fogantatásáról, Lukács evangéliuma pedig Keresztelő János fogantatásáról szól. A két szakasz kapcsán az jutott az eszembe, hogy amikor a Jóisten kegyelméből gyermek fogan egy családban, akkor nagy boldogsággal, örömmel nézünk a jövőbe. Elképzeljük a megszületendő gyermekünket, szép és boldog, sikeres jövőt remélünk neki, és eszünkbe sem jut, hogy majdan milliányi probléma, gond, kudarc, harag és bántás övezheti a jövő évekét. Nagy jövőt gondolunk gyermekünknek, egy Sámson, egy Keresztelő Szent János születését várjuk, de mindenképpen nagyra hivatott életet remélünk gyermekünknek.

Talán az első néhány év még ebben a békeszerű illúzióban telik, de amint az iskola, a kihívások a számonkérések időszaka eljön, elveszítjük bizodalmunkat. Már nem úgy nézünk gyermekünkre, mint egy angyalra, látjuk hibáit, hiányosságait, sokszor magunkra ismerve harag gyúl a szívünkben, miért nem lett ő különb, jobb, tökéletesebb?

A problémák konfliktusokat szülnek, és mi elveszítjük isteni küldetésünket, hogy gyermekünkben mindig Sámson-t vagy Szent Jánost lássunk!

El kell fogadnunk gyermekünket olyannak, amilyennek Isten hozzánk küldte! Soha nem lehet elégünk, mindig meg kell bocsátanunk, mindig újra kell kezdenünk! Úgy kell tekintenünk nagy, felnőtt gyermekünkre, mint ahogy megszületésekor tekintettünk: csodálattal, szeretettel, boldogsággal!

Nincs olyan bűn, gond, hiányosság, ami ettől eltéríthet minket, mert ez az egyetlen isteni út, az isteni szeretet.

Kollár Zsolt isteni sugallatra megvallotta szíve legmélyét